Bez útrat procesních nebylo by se dítko ani matka domohly alimentů a proto znamenalo by přímo znemožňovati jich se domahání, kdyby v případě, jako jest tento, kde nemanž. otec mimo mzdu žádného exekuci podléhajícího jmění nemá, připustiti se měla exekuce na mzdu jen pro výživné, nikoliv ale pro útraty sporu. (Rozh. z 7./12. 1910 č. j. $\frac{\text{R II } 469/10}{4}$.) J. B.

Soudu exekučnímu nepřísluší předbíhati eventuelním návrhům ve smyslu § 39. a násl. ex. ř., nýbrž jest mu pouze ohledně exekučního titulu dle § 1. č. 1 ex. ř. zkoumati, je-li další pořad právní proti němu vyloučen

Obchodník A. vymohl si proti nezl. B., zastoupené při líčení otcovským opatrovníkem C. rozsudek na zaplacení kupní ceny za zboží a zápůjček celkem 89 K základem doznání C-ova.

Exekuční návrh A-ův, čelící na vtělený dědičný podíl B-ův I. soudce zamítnul,

neboť

dle §. 39. č. 2 ex. ř. jest onen dědičný podíl takovým majetkem, na nějž nelze dle udaných exekučních titulů vésti exekuce. Neboť dle §. 865. ob. z. obč. platnost smlouvy s nezletilou osobou uzavřené — případ §. 248. ob. z. obč. vyjímaje, kterýž se však netvrdí — jest podmíněna svolením zák. zástupce a soudu. Ani jednoho, ani druhého zde není. Třebas zákonitý zástupce žalované při roku zažalovaný nárok uznal, jest tedy závazek takový jen v mezích §§. 151., 246. a 247. ob. z. obč. právoplatným a jenom v těch mezích vykonatelným. Exekuční titul tyto meze, třebas jich výslovně neuvádí, předpokládá jako zřejmé samo sebou. Je z knihy pozemkové zjevna nezletilost dlužnice a odůvodňuje se tedy zamítnutí návrhu též podle §. 94. č. 2 kn. z. a §§. 88., 320. ex. ř.

Rekursní soud rekursu vymah. věřitele vyhověl a žádanou exekuci povolil.

Důvody:

Dle §. 1. č. 1 ex. ř. tvoří právoplatný rozsudek exekuční titul, jehož správnost soudce exekuční zkoumati kompetentní není (§. 7. odst. 1 ex. ř. a contr.). Úvahy I. soudce, zamítnutí návrhu odůvodňující, musí ponechány býti soudci procesnímu.

Leč ani meritálních závad řádu exekučního a knihovního, na něž I. soudce se odvolává, zde není.

Neboť dědičný podíl nezletilce knihovně zajištěny ani exek. řádem ani jinými platnými zákony z exekuce vyloučen není, §. 39. č. 2 ex. ř. však na zřeteli má jen výslovně zákonem z exekuce vy-

loučené věci, práva neb pohledávky, §. 94. č. 2 kn. z. pak na návrhy exekuční vůbec použiti nelze.

Dovolacímu rekursu C-ovu nejv. soud. dvůr nevyhověl,

poukázav

k důvodům naříkaného usnesení a připojiv k nim zásadu v nadpise uvedenou.

(Rozh. z 10. května 1911, č. j. $\frac{\text{R III 182/11}}{\text{I}}$.) —a.

V řízení exekučním nelze užíti analogicky § 237. c. ř. s. o zpětvzetí žaloby. — Byl-li dlužník v řízení exekučním slyšen, musí likvidovati náklady pod sankcí prekluse nejpozději při svém slyšení; jednoměsíční lhůta § 74. ex. ř. pro něho neplatí. (§§ 78. ex. ř., 54. c. ř. s)

Manželé F. a M. J. navrhli u c. k. krajského soudu v Plzni, aby jim proti družstvu Z. na základě smíru ze dne 25. února 1911 č. j. Cw 27/11 povolena byla exekuce k vynucení vydání zevrubného vyúčtování ustanovením lhůty družstvu Z. s pohrozením peněžité pokuty, jestliže by uložená lhůta marně prošla.

Při roku, položeném na den 5. května 1911, k výslechu strany povinné dle §. 358. ex. ř. pod sankcí § 56. ex. ř. prohlásil zástupce družstva Z., že zevrubné vyúčtování bylo včas složeno, a že žalobu oposiční proti vymáhajícím věřitelům, bude-li exekuce povolena, vésti nelze.

Dne 8. května 1911 dostavili se vymáhající věřitelé k soudu a vzali svůj návrh na povolení exekuce — o němž dosud soudem nebylo rozhodnuto — zpět.

Strana povinná podala dne 17. května 1911 návrh na přisouzení nákladů, které jí vznikly podáním a zpětvzetím návrhu na povolení exekuce.

Usnesením c. k. krajského soudu v Plzni odd. IV. ze dne 19. května 1911 č. j. $\frac{\text{Cw 27/11}}{11}$ přiřknuty straně povinné proti vymáhajícím věřitelům náklady, pokud souvisejí s rokem dne 5. května 1911 odbývaným, návrh však na přisouzení nákladů podání byl zamítnut z těchto důvodů:

K návrhu manželů F. a M. J. jako vymáhajících věřitelů dle § 358. ex. ř. na den 5. května 1911 ustanoveným rokem vzešly družstvu Z. náklady, jež se objevily bezúčelnými; poněvadž vymahající věřitelé vzali dne 8. května 1911 protokolárně svůj exekuční návrh zpět.

Exekuční řád neobsahuje sice výslovných ustanovení o povinnosti vymáhajícího věřitele k náhradě nákladů bezúčelně dlužníku způsobených, avšak znění §. 78. ex. ř. svědčí tomu, že v té